

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **V. T. N., IČO: ...**,
sídlem P. 67, P.,
zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. 20-6/2016-900000-304.8,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. 20-6/2016-900000-304.8, jímž žalovaný v řízení o odvolání žalobce změnil platební výměr Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 10. 2015, č. j. 133448/2015-620000-31. Tímto platebním výměrem správce daně za použití § 139, § 145 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), vyměřil žalobci spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období březen 2015 z moci úřední ke dni 17. 3. 2015 ve výši 152 364 Kč, a to za tabákové výrobky Bacco silver, Bacco black a Bacco red v počtu 1 280 cigaret – daň 3 034 Kč; Egalite, Egalite červené a Bacco black 100 v počtu 2 400 cigaret – daň 5 688 Kč; Philip Morris fresh v počtu 200 cigaret – daň 474 Kč; Winston 100 v počtu 900 cigaret – daň 2 133 Kč; Rothmans, Route 66, Route 66 menthol, LD 100 a Steels 100 v počtu 3 600 cigaret – daň 8 532 Kč; Moon red, Moon blue, Moon 100 a LD violet v počtu 1 600 cigaret – daň 3 792 Kč; Benson Hedges, Viceroy red, Viceroy blue, Viceroy spec blue, Viceroy menthol, Philip Morris 100, Philip Morris, Philip Morris silver a Philip Morris ruby v počtu 9 940 cigaret – daň 23 558 Kč; Viceroy switch, Viceroy superslim silver, Viceroy superslim menthol, Viceroy superslim blue, Red white, Camel black a Kiss superslims v počtu 5 160 cigaret – daň 12 230 Kč; Burton v počtu 552 cigaret – daň 1 309 Kč; Benson Hedges v počtu 184 cigaret – daň 437 Kč; Pall Mall menthol, Slim menthol, Slim blue, LM blue, LM red, West red, Pall Mall additive a Pall Mall red v počtu 12 860 cigaret – daň 31 173 Kč; Route 66 a LD v počtu 1 288 cigaret – daň 3 053 Kč; Moon blue a Cabinet v počtu 4 404 cigaret – daň 10 438 Kč; Viceroy blue, Viceroy spec blue a Gauloises v počtu 2 976 cigaret – daň 7 054 Kč; Camel a Lucky strike red v počtu 800 cigaret – daň 1 994 Kč; Black devil a Benson Hedges gold v počtu 1 580 cigaret – daň 4 065 Kč; Gauloises blondes, Gauloises blondes red, Marlboro red a Marlboro black v počtu 2 504 cigaret – daň 6 289 Kč; Marlboro fuse v počtu 520 cigaret – daň 1 352 Kč; Marlboro gold 100, Marlboro red 100 a Lucky strike blue v počtu 7 888 cigaret – daň 19 596 Kč; Viceroy S-line v počtu 960 cigaret – daň 2 276 Kč; Pall Mall a Pall Mall big v počtu 1 640 cigaret – daň 3 887 Kč.
2. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení části výroku platebního výměru tak, že daň byla stanovena za použití § 92, § 143 a § 147 daňového řádu a podle § 9 odst. 3 písm. e) a § 104 zákona o spotřebních daních ve výši 152 504 Kč, a dále byly nahrazeny části výroku týkající se stanovení daně u tabákových výrobků Moon blue a Cabinet (nově samostatně – za výrobek Moon blue v počtu 3 404 cigaret daň 8 068 Kč a za výrobek Cabinet v počtu 1 000 cigaret daň 2 465 Kč); Viceroy blue, Viceroy spec blue a Gauloises (nově samostatně – za výrobky Viceroy blue a Viceroy spec blue v počtu 2 576 cigaret daň 6 106 Kč a za výrobek Gauloises v počtu 400 cigaret daň 992 Kč); Gauloises blondes, Gauloises blondes red, Marlboro red a Marlboro black (nově samostatně – za výrobky Gauloises blondes a Gauloises blondes red v počtu 1 104 cigaret daň 2 669 Kč a za výrobky Marlboro red a Marlboro black v počtu 1 400 cigaret daň 3 621 Kč). Žalovaný zároveň v napadeném rozhodnutí vyslovil, že v ostatním se platební výměr nemění. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. V žalobě žalobce namítal rozpor napadeného rozhodnutí i platebního výměru s právními předpisy. Konstatoval, že aplikovaný postup byl v rozporu s § 5 odst. 3 a s § 6 odst. 3 daňového řádu. Porušení práva na spravedlivý proces spatřoval žalobce v tom, že zajištění předmětných vybraných výrobků bylo provedeno v rámci místního šetření, aniž by bylo ve věci vedeno legitimní daňové řízení, případně zahájena daňová kontrola. Tento postup byl podle žalobce v rozporu s ústavním pořádkem a s daňovým řádem, samotná kontrola na místě byla značně chaotická a nebylo ani vyřešeno, u jakého subjektu byla kontrola prováděna, na základě jakého právního předpisu a jaký byl její procesní režim. Žalobce zdůraznil, že kontrolaři při této kontrole překročili své oprávnění, neboť ji prováděli rovněž v soukromých prostorech, kam neměli legální přístup, protože mohou kontrolovat jen místa, kde je vykonávána podnikatelská činnost. Podle žalobce byl vstup do prostor určených pro soukromé účely nezákonný, tudíž i důkazy při kontrole získané byly shromážděny v rozporu se zákonem. Dodal, že zjištění při kontrole provedené mimo jakékoli relevantní řízení není možné považovat za relevantní pro toto daňové řízení. Podotkl, že svá práva nemohl řádně uplatňovat, neboť to místní šetření neumožňuje. Získané důkazy podle žalobce nemohou obstát, protože byly získány za porušení jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Uvedl, že o provedené kontrole měl být sepsán protokol a poté měl být projednán s účastníky řízení, což se však nestalo. Žalobce zdůraznil, že není zjevné, na základě čeho dospěl správce daně k určení žalobce jako subjektu příslušného k odvedení daně.
4. Otázka vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň byla podle žalobce v napadeném rozhodnutí vyložena naprosto nepřezkoumatelně. Podotkl, že napadené rozhodnutí neuvádí, kdy žalobce nabyl vybrané výrobky. Žalobce namítal, že mu nebylo nijak doloženo, že jej stíhá daňová povinnost, neboť správce daně své závěry činil jen na základě provedené kontroly, která však neodpovídala ústavněprávním principům. Žalovaný podle žalobce nijak neodstranil pochybnosti v otázce vzniku povinnosti zaplatit daň, neboť konstatování legální definice bez specifikace jednotlivých okolností řešeného případu nelze považovat za odstranění pochybností.
5. Správce daně podle žalobce dostatečně nevyložil, na základě jaké kontroly byly předmětné tabákové výrobky zajištěny a na základě jakých řízení a jejich výsledků stanovil daňovou povinnost. Žalobce zdůraznil, že primární mělo být vysvětlení, jak správce daně stanovil žalobce jako plátce daně a jak určil okamžik vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit. Těmto povinností správce daně nedostál, neboť žádný z provedených důkazů tyto skutečnosti nedokládá. Ani z resumé uvedeného v závěru napadeného rozhodnutí podle žalobce nelze dovodit spolehlivá zjištění, která by prokazovala legálnost opatření podkladů pro rozhodnutí. Podotkl, že ze spisu nelze spolehlivě zjistit, v rámci jakého úkonu správce daně byly předmětné výrobky zajištěny.
6. Žalobce dále namítal, že se žalovaný dopustil zásadních pochybení ve vztahu ke svým povinnostem odvolacího orgánu. Žalobce připustil, že správce daně má možnost provádět místní šetření podle § 80 a násl. daňového řádu a v jeho rámci zajišťovat důkazy, nicméně za takový důkaz nelze považovat jediný podklad, který měl své rozhodnutí, tj. protokol o místním šetření. Podle žalobce je protokol o místním šetření podstatný pro zajištění předběžné informace k otázce důvodnosti vedení dalšího řízení, nicméně ke zjištění dalších

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečností je nezbytné, aby byly všechny skutečnosti náležitě objasněny, a to primárně v rámci ústního jednání. Žalobce upozornil na to, že daňové orgány nevěnovaly pozornost skutečnostem zjištěným při dalším projednání věci, kdy jim žalobce sdělil zásadní informace, které jeho povinnost zmírňují. Pokud správce daně zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení správního řízení, bylo podle žalobce nezbytné dále provádět dokazování v rozsahu stanoveném pro daný typ řízení. Poukázal na skutečnost, že při nenadálé kontrole byl omezen na právu na právní pomoc a na jednání ve svém rodném jazyce.

7. Podle žalobce vyměřil správce daně daň za zajištěné cigarety tak, jako by se jednalo o cigarety neznačené, tedy nedaněné. Právní domněnku uvedenou v zákoně, podle níž v daném časovém období bylo nutno považovat předmětné tabákové výrobky za neznačené (nedaněné), označil žalobce za vyvratitelnou, připouštějící důkaz opaku. Žalobce zdůraznil, že skutečnost, že cigarety byly značeny nálepkou, byť starou, jednoznačně dokazuje, že cigarety zdaněny byly, tedy že je vyloučena aplikace dané domněnky. Opakované odvolávání se na tuto domněnku pokládal žalobce za alibistické zbavování se odpovědnosti za spravedlivé rozhodování a poukázal na zásadu materiální pravdy, kterou je každý orgán veřejné moci při své činnosti vázán, a na nutnost hledat spravedlivé řešení. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům podle žalobce uloženo odhlédnout od formalistického přístupu. Daňové orgány však žalobci zcela upřely jeho práva a rezignovaly na správná a spravedlivá řešení i na řešení zákonné, neboť podle žalobce je ze všech okolností zřejmé, že cigarety zdaněny byly. Konstatoval, že cigarety zdanil, následně mu byly zabaveny, opakovaně zdaněny a ještě s ním bylo vedeno řízení o správním deliktu. Připomněl, že Ústavní soud netoleruje orgánům veřejné moci a obecným soudům formalistický postup za použití sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, kdy soud není vázán doslovným zněním zákona (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 nebo Pl. ÚS 19/98), a odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 16/2003, které uvedené názory Ústavního soudu převzalo. Podle žalobce bylo v jeho případě rozhodováno v rozporu s uvedenými principy, neboť má opětovně platit daň v plné výši za již jednou zdaněné cigarety, které navíc nemá a za jejichž přechovávání mu hrozí uložení vysoké sankce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Popsal, že místní šetření bylo realizováno podle § 80 až § 84 daňového řádu, které se uskutečnilo v rámci vyhledávací činnosti. Poznamenal, že místní šetření může být prováděno, aniž by bylo zahájeno daňové řízení, případně daňová kontrola. Uvedl, že v protokolu o místním šetření jsou uvedeny odkazy na příslušná zákonná ustanovení, určení žalobce jako kontrolované osoby i poučení o jeho procesních právech a povinnostech. Žalovaný proto nesouhlasil s příslušnými žalobními námitkami a konstatoval, že žalobce měl možnost se vyjádřit k obsahu protokolu o místním šetření, ovšem této možnosti nevyužil. Dále žalovaný poukázal na výzvu správce daně k podání daňového tvrzení ze dne 2. 9. 2015, v níž správce daně popsal, na základě jakých skutečností a ustanovení zákona považoval žalobce za plátce spotřební daně ve vztahu ke zjištěním při místním šetření.
9. Podle žalovaného je otázka vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vysvětlena na stranách 12 a 13. S odkazem na § 9 odst. 3 písm. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

e) a § 118c
odst. 2 a 3 zákona o spotřebních daních žalovaný uvedl, že dotčené tabákové výrobky nabyly dne 1. 3. 2015 status neznačených tabákových výrobků, přičemž pro vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit je rozhodující den, kdy bylo zjištěno, že žalobce tyto výrobky držel. Okamžik jejich nabytí žalobcem je podle žalovaného pro dané řízení irelevantní, neboť do 28. 2. 2015 byly považovány za značené (§ 114 odst. 1 téhož zákona) a zdaněné (§ 116 odst. 2 téhož zákona). Žalovaný podotkl, že dotčené řízení bylo vedeno ohledně vyměření spotřební daně, nikoli ohledně zajištění tabákových výrobků, bylo zahájeno výzvou k podání daňového tvrzení ze dne 2. 9. 2015 a po marném uplynutí lhůty v ní stanovené vydal správce daně platební výměr. Žalovaný zdůraznil, že žalobce do protokolu o místním šetření uvedl, že dotčené tabákové výrobky jsou jeho, a dodal, že skutečnost, že povinnost přiznat a zaplatit daň svědčí žalobci, byla v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna na stranách 14 a 15. Podle žalovaného žalobce v řízení před správcem daně nepředložil ani nenavrhl žádné důkazy, byť tuto možnost měl. Po marném uplynutí lhůty k podání daňového přiznání proto správce daně stanovil spotřební daň na základě důkazů, které měl k dispozici a které si sám opatřil. Jako důkazní prostředky správce daně užil protokol o místním šetření, rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a ceny pro konečného spotřebitele uvedené v cenových rozhodnutích podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného proto nebyl protokol o místním šetření jediným důkazem, byť je podle § 60 odst. 3 daňového řádu důležitým důkazním prostředkem. Žalovaný shrnul, že správce daně zjistil z provedeného dokazování veškeré skutečnosti, které přispěly k objasnění věci a na jejichž základě bylo možno stanovit daň. Dodal, že v odvolacím řízení byl doplněn protokol o ústním jednání ze dne 27. 10. 2015 a protokoly o výslechu svědků – pracovníků celní správy, kteří v provozovně žalobce realizovali dotčenou kontrolu. Poté žalovaný seznámil žalobce s doplněním podkladů a dal mu možnost vyjádřit se, případně navrhnout další důkazní prostředky, což však žalobce neučinil. Žalovaný uvedl, že z protokolu o místním šetření nevyplývá, že by žalobce projevil úmysl nechat se při místním šetření zastupovat, resp. že by mu bylo pracovníky správce daně zastoupení odmítnuto, a proto žalovaný neshledal omezení jeho práva na právní pomoc. Z protokolu o místním šetření dále vyplývá, že žalobce byl poučen o právu na tlumočníka, ale tohoto práva nevyužil. Takový stav nelze podle žalovaného hodnotit jako odeprání možnosti jednat v rodném jazyce žalobce.

10. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že se v případě § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních jedná o vyvratitelnou domněnku. Konstatoval, že toto ustanovení důkaz opaku nepřipouští a jedná se o právní fikci, která stanoví, že v okamžiku naplnění podmínek uvedených v § 118c odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních jsou taková jednotková balení cigaret neznačenými tabákovými výrobky, přičemž takový stav již nelze vyvrátit. Svůj postup žalovaný nepovažoval za přepjatý formalismus, neboť věc neposuzoval jen podle znění příslušných ustanovení zákona, ale také na základě důvodové zprávy k zákonu č. 201/2014 Sb. Žalovaný dovodil, že smyslem a účelem dotčených ustanovení zákona o spotřebních daních je po uplynutí přechodného období zamezit nakládání s tabákovými výrobky – cigaretami značenými jinou než aktuálně platnou tabákovou nálepkou za současného umožnění odběrateli uplatnit nárok na vrácení hodnoty tabákových nálepek (tj. příslušné výše spotřební daně) nalepených na jednotkových baleních cigaret určených k přímé spotřebě, které byly zdaněny sazbou spotřební daně podle zákona o spotřebních daních platnou do 30. 11. 2014. Žalovaný uzavřel, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupoval ve smyslu příslušných ustanovení zákona o spotřebních daních a uvedené důvodové zprávy, aniž by opomíjel jejich účel a smysl.

Ústní jednání soudu

11. K ústnímu jednání soudu konanému dne 5. 12. 2018 se právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavil, ačkoli byl řádně předvolán.
12. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Setrval na názoru, že žaloba by měla být zamítnuta, neboť postup správních orgánů byl zcela v souladu se zákonem o spotřebních daních a daňovým řádem, přičemž v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že předmětné tabákové výrobky byly neznačené a nacházely se v prostorech určených k podnikání.

Správní spis

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Podle protokolu o místním šetření č. j. 23299/2015-620000-62 provedl správce daně dne 17. 3. 2015 od 21:00 hodin v provozovně žalobce Pacific Shop v Petrovicích č. p. 67 místní šetření podle § 80 až § 84 daňového řádu – kontrolu zaměřenou na prodej vybraných výrobků. Tuto kontrolu prováděli prap. I. B., prap. M. J., prap. M. T. a prap. O. D. Při zahájení kontroly se v provozovně nacházel společník provozovatele obchodu (žalobce) pan S. V. B. a na místo se dostavil i žalobce, který prohlásil, že se obchod nachází v jeho nemovitosti a podniká zde s panem S. V. B. Podrobnou prohlídkou provozovny a příručních skladů bylo zjištěno, že žalobce skladuje v samostatném skladu nacházejícím se v patře budovy proti schodišti spolu s dalším prodejním zbožím neznačené tabákové výrobky, tj. tabákové výrobky značené již neplatnou tabákovou nálepkou série „O“ předcházející nové sazbě daně po rozhodném datu.

K vlastnictví těchto tabákových výrobků se přihlásil žalobce. Dotčené vybrané výrobky jsou vyjmenovány v tabulce obsažené v protokolu o místním šetření, a to s uvedením obchodního názvu, počtu krabiček, počtu cigaret v krabičce, počtu cigaret celkem a údaje o tabákové nálepce (vždy série „O“). Z protokolu o místním šetření soud dále zjistil, že téhož dne v 23:20 hodin bylo se žalobcem v místě šetření zahájeno ústní jednání za účelem prokázání značení a zdanění vybraných tabákových výrobků. Žalobce uvedl, že cigarety jsou jeho, jedná se o nevyprodané zásoby, přičemž žalobce slyšel, že je dodavatel vymění. Konstatoval, že tyto cigarety neprodává, pouze je má ve skladu. Žalobce si byl vědom, že tyto tabákové výrobky se nesmí prodávat ani skladovat; seznam cigaret značených tabákovou nálepkou série „O“ žalobce správci daně nepodával, o této možnosti nevěděl. Závěrem správce daně ve smyslu § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních zahájil řízení s cílem prokázat, zda se zajištěným zbožím bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 118c odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. Protokol o místním šetření, obsahující řádné a obsáhlé poučení (včetně práva na tlumočníka a práva na jednání v jazyce národnostní menšiny) žalobce vlastnoručně podepsal, čímž současně potvrdil, že poučení porozuměl. Místní šetření bylo fotograficky zdokumentováno. Předmětné tabákové výrobky značené nálepkou série „O“ správce daně podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních rozhodnutím ze dne 17. 3. 2015, č. j. 23299-3/2015-620000-62, zajistil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Výzvou k podání řádného daňového tvrzení ze dne 2. 9. 2015, která byla žalobci doručena dne 8. 9. 2015, správce daně žalobce vyzval k podání řádného daňového tvrzení ke spotřební dani z tabákových výrobků za zdaňovací období březen 2015 připadající na vybrané výrobky, u nichž vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň dne 17. 3. 2015, a to v náhradní lhůtě patnácti dnů od doručení této výzvy. Současně správce daně žalobce poučil o tom, že ve smyslu § 91 daňového řádu se tímto zahajuje nalézací řízení vyměřovací. Žalobce na tuto výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval, a proto správce daně dne 15. 10. 2015 vydal shora uvedený platební výměr, proti kterému žalobce podal odvolání.
15. Z protokolu o ústním jednání č. j. 116746-4/2015-620000-12 soud zjistil, že se žalobce dne 27. 10. 2015 na vlastní žádost dostavil ke správci daně, kde v přítomnosti tlumočníka a svého nově zvoleného právního zástupce odpovídal na otázky správce daně, a to v řízení o správním deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních (delikt proti značení tabákových výrobků). Žalobce opravil svou odpověď v protokolu o místním šetření, že cigarety má ve skladu – podle žalobce se jedná o privátní místnost sloužící k jeho modlení. K navazující otázce žalobce nově uvedl, že věděl, že předmětné cigarety nesmí prodávat, a proto je uschoval mimo prodejnu a dále je neprodával. Zdůraznil, že předmětné cigarety série „O“ nebyly určeny k dalšímu prodeji, nýbrž pouze uschovány mimo prodejnu v soukromém místě určeném k jeho bydlení za účelem jejich vrácení dodavateli. Žalobce předpokládal, že předmětné cigarety byly řádně zakoupeny v roce 2014, přičemž úhradou kupní ceny došlo rovněž k řádné úhradě spotřební daně. Zajištěné cigarety žalobce nedoprodal v zákonné době a na radu kamaráda je dne 27. 2. 2015 odstranil z prodejny, aby předešel jakémukoli nezákonnému jednání. Žalobce jako laik vždy jednal v dobré víře a nevěděl, jak přesně má postupovat v případě zákonné změny výše spotřební daně. Předpokládal, že je bude moci vyměnit u dodavatele, a když tomu tak nebylo, rozhodl se je ponechat ke spotřebě své a svých blízkých. Zdůraznil, že cigarety byly řádně zakoupeny a byla z nich odvedena spotřební daň. Na dotaz správce daně, jaké kroky žalobce činil, aby předmětné cigarety vrátil dodavateli, a zda se jej ptal na možnost vrácení, žalobce odpověděl, že nečinil žádné kroky a neptal se jej. Podle žalobce otevřeli kontrolujícím celníkům dveře s nápisem privát jeho příbuzní, kteří se vrátili z práce, dveře bývají zamčené. Popsal, že dveře vedle modlitebny byly otevřené, celníci tam vstoupili sami; dveře do modlitebny otevřel žalobce na pokyn celníků. Dodal, že předmětné cigarety byly nalezeny v obou těchto místnostech.
16. V průběhu odvolacího řízení byl na pokyn žalovaného spis doplněn o výsledky svědků – celníků prap. I. B. a prap. M. J. Svědek B. při výslechu dne 3. 5. 2016 vypověděl, že nejprve kontrolovali člověka, jenž byl za pultem, pak přišel dolů žalobce, který jim moc nerozuměl, ale měl tam kamaráda, jenž mu překládal. Ptali se žalobce, co všechno patří k provozovně, a on odpověděl, že kromě obchodu dole má ještě nahoře nějaký sklad; vzal je po schodišti nahoru do místnosti, kde našli předmětné cigarety. Žalobce si podle svědka myslel, že když tam ty cigarety skladuje a neprodává je dole, je to v pořádku. Svědek B. uvedl, že dveře s označením privát byly od příchodu žalobce otevřené, svědek a M. T. jimi šli spolu se žalobcem do patra do toho skladu; žalobce byl po celou dobu s nimi. Sklad jim odemkl a ukázal sám žalobce. Svědek B. potvrdil, že předmětné cigarety byly nalezeny pouze v jedné místnosti v prvním patře, kterou žalobce označil jako sklad; v jiné místnosti v prvním patře nebyli. Ve skladu se nacházely ještě nějaké boty, svědek si nevšiml, že by ta místnost sloužila

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k modlení. Svědek J. při výslechu dne 3. 5. 2016 uvedl, že žalobce během kontroly nerozuměl úplně, ale přišel tam jeho kamarád, který mu všechno přeložil; byl to nějaký soused, který nechtěl být uveden v protokolu. Svědek J. popsal, že když přišli do provozovny, byl za pokladnou S. V. B., pak přišel žalobce, který uvedl, že je majitelem nemovitosti, a proto jednali s ním; až po příjezdu do kanceláře zjistili, že majitelem je někdo jiný. Ptali se žalobce, které prostory patří k provozovně, ten odpověděl, že má ještě nějaké prostory nahoře. Ptali se, jestli má žalobce ještě někde nějaké cigarety, on uvedl, že nahoře ve skladu – sám to označil jako sklad. Svědek J. kontroloval cigarety v prodejně, a když se dozvěděl, že nahoře jsou uskladněny nějaké cigarety, šel se tam podívat. Dveře z provozovny do chodby se schodištěm byly otevřené, žalobce tedy do provozovny přišel a nechal je otevřené. Předmětné cigarety byly nalezeny pouze v jedné místnosti, která byla zamčená, ale žalobce měl klíče a odemkl ji. V té místnosti, kde byly nalezeny předmětné cigarety, svědek J. viděl krabice s botami a nějaké krabice s alkoholem. Podle svědka nic nenasvědčovalo tomu, že ta místnost slouží k modlení, bylo to čistě jen sklad, nebyl tam žádný oltárek, žádné fotky, byl tam docela nepořádek, žádná modlitebna.

17. Žalovaný následně výzvou ze dne 12. 5. 2016 žalobce podle § 115 odst. 2 daňového řádu seznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a vyzval jej k možnosti vyjádřit se a navrhnout další důkazní prostředky ve lhůtě deseti dnů od doručení výzvy. V podání ze dne 23. 5. 2016, jímž reagoval na tuto výzvu, žalobce žádné důkazy nenavrl. Poté žalovaný dne 26. 5. 2016 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 27. 5. 2016.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, jak byla vyložena otázka vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň. Této námitce soud nepřisvědčil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (na stranách 12 a 13) totiž žalovaný vysvětlil, že vznik povinnosti přiznat a zaplatit spotřební daň je podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních vázán na již na samotné skladování vybraných Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výrobků, nikoli na jejich nabízení k prodeji. Výjimkou je pouze skladování pro osobní potřebu, tj. podle § 4 odst. 5 písm. g) zákona o spotřebních daních v množství nepřesahujícím 800 kusů. Žalovaný popsal, že žalobce je podnikatelem a v řízení bylo prokázáno, že předmětné tabákové výrobky nakoupil za účelem jejich dalšího prodeje, jak vyplynulo mimo jiné z jeho vyjádření do protokolu o místním šetření. Zároveň žalovaný poukázal na to, že množství žalobcem skladovaných cigaret 63 236 kusů téměř osmdesátinásobně překračuje limit stanovený jako základní kritérium pro posouzení účelu skladování cigaret. Žalovaný shrnul, že plátcem daně se stává osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Z uvedeného odůvodnění podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl plátcem spotřební daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž vysvětlil, že daň je zaplacená použitím tabákové nálepky, která musí být použita v okamžiku, kdy vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit, tj. v daném případě skladováním vybraných výrobků, jak bylo popsáno výše. V další části odůvodnění žalovaný poukázal na to, že jednotková balení cigaret s tabákovou nálepkou s označením daňové sazby „O“ bylo možno prodávat jen do 28. 2. 2015 a od 1. 3. 2015 jsou tato jednotková balení cigaret podle § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních považována za neznačené tabákové výrobky, což zároveň znamená nezdaněné. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalobce skladoval neznačené tabákové výrobky minimálně při kontrole dne 17. 3. 2015, tedy v daném okamžiku byl povinen prokázat jejich zdanění nebo přiznat a zaplatit daň. Toto odůvodnění považuje soud za dostačující a vzhledem k tomu, že žádné nedostatky nevykazuje ani vypořádání ostatních odvolacích námitek, vyhodnotil soud napadené rozhodnutí jako plně přezkoumatelné.

21. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, kdy žalobce dotčené tabákové výrobky nabyt. Z citovaných částí odůvodnění je však naprosto zjevné, že datum nabytí vybraných výrobků žalobcem je pro projednávanou naprosto irelevantní, když vznik povinnosti přiznat a zaplatit spotřební daň se k tomuto datu nijak neváže. Ani tato námitka proto není důvodná. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že žalovaný neodstranil pochybnosti v otázce vzniku povinnosti zaplatit daň, když podle žalobce konstatování legální definice bez specifikace jednotlivých okolností případu nelze považovat za odstranění pochybností. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný skutečně hojně argumentoval zněním konkrétních ustanovení zákona o spotřebních daních, avšak vždy je zřejmá vazba či souvislost těchto – slovy žalobce – legálních definic se skutkovými okolnostmi žalobcova případu, tudíž ani v tomto směru nelze odůvodnění napadeného rozhodnutí nic vytknout.
22. Ve vztahu k námitkám upozorňujícím na nedostatky platebního výměru vydaného správcem daně soud připomíná, že odvolací řízení a řízení v prvním stupni (vedené správcem daně) tvoří dohromady jeden celek, což znamená, že odvolací orgán je oprávněn (a v daňovém řízení zároveň i povinen) v rámci odvolacího řízení, potažmo ve svém rozhodnutí, napravovat případné vady, jichž se dopustil správní orgán prvního stupně (zde správce daně). Pokud žalobce tvrdil, že není zjevné, na základě čeho dospěl správce daně k určení žalobce jako subjektu příslušného k odvedení daně, a že správce daně dostatečně nevyložil, na základě jaké kontroly byly předmětné tabákové výrobky zajištěny a na základě jakých řízení a jejich výsledků stanovil daňovou povinnost, soud zdůrazňuje, že plně postačuje, že dostatečné vysvětlení k této problematice obsahuje žalobou napadené rozhodnutí. Na tomto místě pak soud poznamenává, že předmětem správního (daňového) řízení v tomto případě bylo stanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spotřební daně, nikoli zajištění vybraných výrobků, tudíž otázka, v rámci jakého úkonu byly předmětné výrobky zajištěny, není pro projednávanou věc relevantní.

23. Dále se soud zaměřil na námitky zpochybňující provedené místní šetření. V pozici správce daně postupuje celní úřad podle daňového řádu, který mu mimo jiné umožňuje provádět místní šetření, jehož rámci v souladu s § 80 odst. 1 daňového řádu vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější. Místní šetření přitom lze provádět před zahájením daňového řízení i v jeho průběhu [srov. § 78 odst. 1 a odst. 3 písm. e) daňového řádu]. Správce daně tedy nepochybil, pokud prováděl místní šetření v době, kdy ještě nebylo zahájeno žádné řízení, tímto postupem nijak nezasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces, ani se nedostal do rozporu s ústavním pořádkem či daňovým řádem, který tento postup výslovně předpokládá (umožňuje).
24. Již v průběhu kontroly konané dne 17. 3. 2015 bylo zjevné, že kontrola je prováděna u žalobce, neboť se zaměřovala na tabákové výrobky v jeho provozovně. Žalobce byl rovněž v protokolu o místním šetření, který zachycuje průběh kontroly a jednotlivá zjištění, označen jako kontrolovaná osoba. Žalobcovu námitku, že nebylo vyřešeno, u jakého subjektu byla kontrola prováděna, proto soud považuje za zcela nedůvodnou. Totéž platí i pro námitku, že není zřejmé, na základě jakého předpisu byla kontrola prováděna a jaký byl její režim. Sám žalobce ostatně připustil, že se jednalo o místní šetření, což potvrzuje i zmíněný protokol o místním šetření. Není proto pochyb o tom, že kontrola byla prováděna podle daňového řádu v režimu jeho § 80 až § 84. O průběhu kontroly, tj. místního šetření, byl sepsán protokol o místním šetření, který žalobce podepsal a jehož stejnopis rovněž obdržel. Žalobcova námitka, že o provedené kontrole měl být sepsán protokol a poté měl být projednán s účastníky řízení, což se však nestalo, je proto podle názoru soudu lichá, když k sepsání protokolu došlo a žalobce s ním byl seznámen; projednání protokolu o místním šetření s účastníky řízení daňový řád nevyžaduje.
25. Soud dále podotýká, že již v průběhu místního šetření byl žalobce důsledně, řádně a obsáhle poučen o svých právech a povinnostech, a to včetně práva na tlumočníka a práva jednat v jazyce své národnostní menšiny. Bylo výhradně na žalobci, zda a jak těmito poučeními bude řídit. Skutečnost, že poskytnutým poučením porozuměl, žalobce potvrdil podpisem na protokolu o místním šetření. Žalobce při místním šetření nepožadoval přítomnost tlumočníka, podle vyjádření celníků se spokojil s tím, že mu v komunikaci pomáhal jeho kamarád. Pokud by žalobce něčemu v průběhu místního šetření neporozuměl, nic mu nebránilo v tom, aby tuto skutečnost ve svém jazyce zaznamenal do protokolu o místním šetření, který mu byl předložen k podpisu, případně aby tento protokol nepodepsal; nic takového žalobce neučinil. Pokud jde o tvrzené porušení práva na právní pomoc, soud konstatuje, že toto právo je ve správním řízení primárně realizováno prostřednictvím poučovací povinnosti správních orgánů, která musí být prováděna v takovém rozsahu, aby účastník řízení neutrpěl újmu na svých procesních právech. Soud opakuje, že správce daně podával žalobci poměrně podrobná poučení o jeho právech. Správce daně rovněž žalobci nebránil v tom, aby si pro dané řízení zvolil právního zástupce, což také žalobce po vydání platebního výměru správce daně učinil. Soud proto nepřisvědčil námitkám porušení práva na právní pomoc a na jednání v mateřském jazyce. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. K námitce žalobce, že kontroloři při předmětné kontrole (při místním šetření) překročili své oprávnění, neboť ji prováděli i v soukromých prostorech, soud připomíná, že to byl sám žalobce, kdo celníkům provádějícím místní šetření dne 17. 3. 2015 sdělil, že k provozovně patří také sklad umístěný v prvním patře a že se v tomto skladu nacházejí tabákové výrobky. Tuto skutečnost potvrdili oba celníci, kteří byli dne 3. 5. 2016 vyslechnuti jako svědci. Tvzení, že se jednalo o modlitebnu, začal žalobce uplatňovat až dne 27. 10. 2015, tj. s odstupem více než sedmi měsíců po uskutečnění místního šetření, ve snaze vyvinut se ze správního deliktu proti značení tabákových výrobků a zpochybnit podklady sloužící ke stanovení daně, a proto soud toto tvrzení vyhodnotil jako účelové a nevěrohodné. Podle svědků B. a J. totiž nic nenásvědčovalo tomu, že by místnost, ve které byly nalezeny dotčené tabákové výrobky, měla být modlitebnou; v této místnosti byly uskladněny tabákové výrobky, krabice s botami a krabice s alkoholem a podle svědků zjevně šlo o sklad.
27. V této souvislosti soud poznamenává, že také další tvrzení nově vznesená žalobcem dne 27. 10. 2015 se jeví účelově či nevěrohodně – např. žalobcovo tvrzení, že předmětné cigarety byly nalezeny ve dvou místnostech, je ve zřetelném rozporu s výpověďmi obou svědků a s pořízenými fotografiemi, jež dokládají, že dotčené tabákové výrobky s tabákovou nálepkou „O“ byly nalezeny pouze v jedné místnosti, a to ve skladu, který žalobce později začal nazývat modlitebnou. Věrohodné není ani žalobcovo prohlášení, že předpokládal, že bude moci předmětné cigarety vrátit dodavateli, a když tomu tak nebylo, rozhodl se je ponechat ke spotřebě sobě a svým blízkým. Žalobce totiž následně konstatoval, že nečinil žádné kroky k jejich vrácení dodavateli a neptal se jej na to. Soudu proto není zřejmé, jak žalobce zjistil, že předmětné cigarety nebylo možné dodavateli vrátit. Tyto rozpory podle názoru soudu dokreslují celkovou nevěrohodnost a účelovost tvrzení, že sklad – do kterého žalobce kontrolory zavedl a vpustil – měl údajně být modlitebnou, tj. soukromým prostorem.
28. Soud proto uzavírá, že celníci při místním šetření nepřekročili svá oprávnění a dotčené tabákové výrobky označené tabákovou nálepkou „O“ našli ve skladu patřícím k provozovně žalobce, kam byli v rámci své kontrolní činnosti oprávnění vstoupit, což jim také žalobce umožnil. Argumentace žalobce, že důkazy získané při místním šetření jsou nezákonné, se tedy ukázala lichou. S ohledem na výše uvedené skutečnosti pak soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že provedená kontrola neodpovídala ústavněprávním principům a že při ní došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. Vzhledem k tomu, že místní šetření bylo provedeno v souladu se zákonem, nic daňovým orgánům nebránilo v tom, aby příslušná zjištění a opatřené důkazy užily v rámci daňového řízení.
29. Žalobce se přitom mýlí, pokud se domnívá, že z protokolu o místním šetření bylo možno zjistit toliko předběžné informace k důvodnosti zahájení řízení. Naopak, z protokolu o místním šetření (který obsahuje i vyjádření žalobce) ve spojení s pořízenou fotodokumentací a s výpověďmi svědků, lze zjistit veškeré skutkové okolnosti potřebné pro správné stanovení daně. Žalobce ostatně ani relevantní skutkový stav – nalezení tabákových výrobků s tabákovou nálepkou „O“ dne 17. 3. 2015 – nijak nezpochybňoval, a proto soudu není zřejmé, z jakého důvodu poukazuje na údajnou nedostatečnost provedeního dokazování. Soud tudíž konstatuje, že daňové orgány provedly dokazování v naprosto dostatečném rozsahu a zjistily všechny skutečnosti podstatné pro správné stanovení spotřební daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. K námitkám žalobce upozorňujícím na to, že daňové orgány údajně nevěnovaly žádnou pozornost skutečnostem zjištěným v rámci dalšího projednání věci, kdy jim žalobce sdělil zásadní informace, které jeho povinnost zmírňují, soud podotýká, že žalovaný náležitě reagoval na veškerá zjištění, jež vyšla v průběhu daňového řízení najevo, a na všechna žalobcova tvrzení. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě neupřesnil, o jaké informace zmírňující jeho povinnost se mělo jednat, soud toliko obecně konstatuje, že žalobce neuplatnil žádná tvrzení ani nenavrhł žádné důkazy, které by mohly vést ke zmírnění (snížení) jeho daňové povinnosti. Měl-li žalobce na mysli, že dotčené tabákové výrobky nenabízel k prodeji a uložil je ve skladu, soud připomíná, že podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem této daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce skladoval vybrané výrobky v množství 63 236 kusů, tj. mnohonásobně větším, než je množství pro osobní spotřebu [maximálně 800 kusů podle § 4 odst. 5 písm. g) zákona o spotřebních daních], tudíž byl plátcem spotřební daně. Na tom nemůže nic změnit ani jeho vzhledem k množství cigaret zjevně účelové tvrzení, že tyto tabákové výrobky měly sloužit pro osobní spotřebu jemu a jeho blízkým.
31. Soud se dále zaměřil na námitku, že daň byla vyměřena tak, jako by se jednalo o cigarety nezdaněné, ačkoli byly značeny (starou) tabákovou nálepkou. Soud předesílá, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že tabákové výrobky značené tabákovou nálepkou „O“ bylo možné prodávat pouze do 28. 2. 2015, což vyplývá z § 118c odst. 2 zákona o spotřebních daních ve spojení se zákonem č. 201/2014 Sb., který s účinností od 1. 12. 2014 zavedl novou sazbu spotřební daně z cigaret.
32. Podle § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních platí, že *„[j]ednotkové balení cigaret, které nelze podle odstavce 1 nebo 2 prodávat, se považuje za neznačený tabákový výrobek.“* Z § 116 odst. 2 téhož zákona vyplývá, že *„[d]aň je zaplacená použitím tabákové nálepky. Tabákové nálepky musí být použity v okamžiku, kdy vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit.“* Vycházejí z citovaných ustanovení soud konstatuje, že pokud je tabákový výrobek neznačený, znamená to, že z něj nebyla odvedena spotřební daň, tudíž je nezdaněný. Soud přitom nesouhlasí s argumentací žalobce, že § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních představuje vyvrátitelnou domněnku připouštějící důkaz opaku. Tato argumentace totiž nemá oporu ve znění předmětného ustanovení, ani není logická. Žalobce by si měl uvědomit, že první i druhý odstavec § 118c zákona o spotřebních daních hovoří o jednotkovém balení cigaret s tabákovou nálepkou, tudíž o tabákových výrobcích, ze kterých v minulosti byla zaplacená daň v souladu s § 116 odst. 2 téhož zákona. Právě tyto tabákové výrobky (jednotková balení cigaret) pak tentýž zákon v § 118c odst. 3 považuje za neznačené, tudíž nezdaněné. Žalobcem naznačovaný důkaz opaku spočívající v tom, že by stará tabáková nálepka prokazovala, že cigarety zdaněny byly, proto postrádá jakýkoli smysl.
33. Daňové orgány postupovaly podle názoru soudu zcela správně, pokud se odvolávaly na § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních a vycházely z toho, že tabákové výrobky (jednotková balení cigaret) označené tabákovou nálepkou „O“ odpovídající sazbě spotřební daně
platné
do
30. 11. 2014, které bylo možné prodávat pouze do 28. 2. 2015, bylo nutné ke dni konání
místního šetření 17. 3. 2015 považovat za neznačené, a tudíž nezdaněné. Daňové orgány z
nich
proto
plně
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v souladu se zákonem vyměřily spotřební daň. V tomto postupu neshledal soud nic alibistického, formalistického či odporujícího zásadě materiální pravdy. Žalobcem v této souvislosti zmiňovanou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, upozorňující na nutnost hledat spravedlivé řešení a nepřipustit formalistický přístup, proto zdejší soud vyhodnotil jako nepřiléhavou.

34. Jakkoli se žalobci může popsaná právní úprava jevit přísnou, nic to nemění na skutečnosti, že je pro něj (i pro všechny ostatní) závazná a musí být dodržována. Za situace, kdy prokazatelně skladoval nezařazené tabákové výrobky, musí být žalobce připraven přijmout sankci za příslušný správní delikt a respektovat zabavení těchto výrobků i stanovení spotřební daně. Poukazuje-li žalobce na údajné dvojí zdanění, soud připomíná, že žalobce mohl uplatnit nárok na vrácení hodnoty tabákových nálepek v případě změny sazby daně, a to v souladu s § 122a zákona o spotřebních daních. Jde pouze k jeho tíži, pokud tak neučinil.
35. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že neshledal namítaná porušení právních předpisů (včetně § 5 odst. 3 a s § 6 odst. 3 daňového řádu), ani tvrzená zásadní pochybení žalovaného jakožto odvolacího orgánu a napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. prosince 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)